

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15026/2024
08.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Пеко Обрадовић, адвокат из ..., против туженог „Wiener Stadtische“ а.д.о. Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 476/24 од 24.04.2024. године, у седници одржаној дана 08.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 476/24 од 24.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ се као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 476/24 од 24.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 476/24 од 24.04.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Прокупљу П 745/23 од 10.10.2023. године у ставу четвртом изреке тако што је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име састављања приговора у вансудском поступку од стране адвоката исплати износ од 12.000,00 динара са законском затезном каматом од 22.08.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцу уместо првостепеним решењем досуђеног износа од 231.133,00 динара, плати 339.666,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, потврђена је првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог и трећег изреке, којима је обавезан тужени да, на име накнаде материјалне штете на путничком возилу марке VAZ типа Лада Нива 1.7, рег.ознаке ..., исплати тужиоцу износ од 66.433,50 динара са законском затезном каматом од 28.11.2022. године као дана вештачења до исплате и на име адвокатских трошкова у вансудском поступку 6.000, динара са законском затезном каматом од 11.07.2017. године до исплате.

Решењем Вишег суда у Прокупљу Гж 476/24 од 30.05.2024.године, допуњена је пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 476/24 од 24.04.2024. године, тако што је тужени обавезан да накнади тужиоцу трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/23, у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Испитујући дозвољеност ревизије, применом члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови из цитиране одредбе закона за одлучивање о ревизији као посебној, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одлуку о тужбеном захтеву.

Тужилац је поднетом тужбом захтевао накнаду штете настале на његовом путничком возилу у саобраћајној незгоди, а по истом основу, је тражио и наплату новчаног потраживања у висини награде исплаћене пуномоћнику - адвокату за састав захтева за накнаду штете по полиси осигурања штетника, те за састав приговора на одлуку осигуравајућег друштва, овде туженог, о одбијању одштетног захтева у вансудском поступку. Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев у целости налазећи да право на накнаду трошкова за радње предузете у претпроцесном поступку (захтев и приговор), тужилац може остварити по правилима о одговорности за штету. По оцени ревизијског суда, одлука другостепеног суда о основаности тужбеног захтева не одступа од судске праксе у тумачењу и примени материјалног права у предметима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, као што је конкретан (Рев 19606/22 од 22.03.2024. године). Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда у том смислу одговарају и усклађени су са постојећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда. Сходно наведеном, спорно правно питање није од општег интереса, већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака и не постоји потреба за новим или уједначеним тумачењем права, нити је тужени приложио судске одлуке из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији. Садржином ревизијских навода тужени указује на процесна питања конкретног спора и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, док се посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права и под условима из одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари је поднета 20.05.2020. године. Вредност предмета спора износи 84.433,50 динара и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП. Није од утицаја што је првостепена пресуда преиначена јер се у спору мале вредности не примењује члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП, према коме је ревизија увек дозвољена ако другостепени суд преиначи првостепену пресуду и одлучи о захтевима странака.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић